Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (kaheksas koda)

20. mai 2021 *

Eelotsusetaotlus – Sotsiaalkindlustus – Kohaldatava õiguse kindlaksmääramine – Määrus (EMÜ) nr 1408/71 – Artikli 13 lõike 2 punkt a – Artikli 14 lõige 2 – Tavaliselt kahe või enama liikmesriigi territooriumil töötav isik – Ühtne tööleping – Tööandja, kelle asukoht on töötaja elukohajärgses liikmesriigis – Töötamine üksnes teistes liikmesriikides – Töötamine üksteisele järgnevate ajavahemike jooksul eri liikmesriikides – Tingimused

Kohtuasjas C-879/19,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Sąd Najwyższy (Poola kõrgeim kohus) 19. septembri 2019. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 2. detsembril 2019, menetluses

FORMAT Urządzenia i Montaże Przemysłowe

versus

Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Warszawie,

menetluses osales:

UA,

EUROOPA KOHUS (kaheksas koda),

koosseisus: koja president N. Wahl, kohtunikud F. Biltgen (ettekandja) ja L. S. Rossi,

kohtujurist: E. Tanchev,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

– FORMAT Urządzenia i Montaże Przemysłowe, esindaja: *adwokat* W. Barański,

– Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Warszawie, esindaja: *radca prawny* M. Drewnowski,

– Poola valitsus, esindaja: B. Majczyna,

– Belgia valitsus, esindajad: L. Van den Broeck ja S. Baeyens,

* Kohtumenetluse keel: poola.

– Euroopa Komisjon, esindajad: D. Martin ja A. Szmytkowska,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi ilma kohtujuristi ettepanekuta,

on teinud järgmise

otsuse

1 Eelotsusetaotlus käsitleb seda, kuidas tõlgendada nõukogu 14. juuni 1971. aasta määruse (EMÜ) nr 1408/71 sotsiaalkindlustusskeemide kohaldamise kohta ühenduse piires liikuvate töötajate, füüsilisest isikust ettevõtjate ja nende pereliikmete suhtes, nõukogu 2. detsembri 1996. aasta määrusega (EÜ) nr 118/97 (EÜT 1997, L 28, lk 1; ELT eriväljaanne 05/03, lk 3) muudetud ja ajakohastatud redaktsioonis, mida on muudetud nõukogu 29. juuni 1998. aasta määrusega (EÜ) nr 1606/98 (EÜT 1998, L 209, lk 1; ELT eriväljaanne 05/03, lk 308) (edaspidi „määrus nr 1408/71“), artikli 14 lõike 2 punkti b.

2 Taotlus on esitatud äriühingu FORMAT Urządzenia i Montaże Przemysłowe (edaspidi „Format“) ja Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Warszawie (sotsiaalkindlustusameti I Varssavi osakond, Poola) vahelises kohtuvaidluses Formati töötaja UA (edaspidi „asjaomane isik“) suhtes sotsiaalkindlustuse valdkonnas kohaldatavate õigusaktide kindlaksmääramise üle.

Õiguslik raamistik

3 Määruse nr 1408/71 kuuenda põhjenduse kohaselt peavad koordineerimissätted ühenduse piires tagama liikmesriigis elavate töötajate ja nende ülalpeetavate, samuti pärast töötaja surma nende ülalpidamisel olnud isikute võrdse kohtlemise eri riikide õigusaktide alusel.

4 Vastavalt määruse kaheksandale põhjendusele on määruse eesmärk see, et eri riikide õigusaktide üheaegse kohaldatavuse ning sellest tuleneva kattumise vältimiseks kuuluksid asjaomased isikud põhimõtteliselt ainult ühe liikmesriigi sotsiaalkindlustusskeemi alla.

5 Vastavalt määruse artikli 1 punktile h kasutatakse määruses mõistet „elamine“ tähenduses „alaliselt elamine“.

6 Määruse II jaotise „Kohaldatava õiguse kindlaksmääramine“ artikkel 13 „Üldreeglid“ näeb ette:

„1. Vastavalt artiklitele 14c ja 14f alluvad isikud, kelle suhtes käesolevat määrust kohaldatakse, ainult ühe liikmesriigi õigusaktidele. Kõnealused õigusaktid määratakse kindlaks vastavalt käesoleva jaotise sätetele.

2. Arvestades artikleid 14–17:

a) liikmesriigi territooriumil töötava isiku suhtes kehtivad selle riigi õigusaktid, seda ka juhul, kui ta elab teise liikmesriigi territooriumil või kui tema tööandjaks oleva ettevõtja või isiku registrisse kantud asukoht või peamine tegevuskoht asub teise liikmesriigi territooriumil;

[…].“

7 Määruse nr 1408/71 sama jaotise artiklis 14 „Töötajate suhtes, v.a meremehed, kohaldatavad erireeglid“ on sätestatud:

„Artikli 13 lõike 2 punktis a sätestatud reegli kohaldamisel arvestatakse järgmisi erandeid ja asjaolusid:

1) a) Liikmesriigi territooriumil tööle võetud isiku suhtes, kelle tema tööandja lähetab teise liikmesriigi territooriumile tööle sama tööandja heaks, jäävad kehtima esimesena nimetatud liikmesriigi õigusaktid, tingimusel et kõnealuse töötamise eeldatav kestus ei ületa 12 kuud ning et ta ei ole saadetud asendama teist isikut, kelle ametiaeg seal on lõppenud.

[…]

2. Tavaliselt kahe või enama liikmesriigi territooriumil töötava isiku suhtes kohaldatavad õigusaktid määratakse kindlaks järgmiselt:
   a) isiku suhtes, kes töötab transpordivahendil või kuulub lennuekipaaži ettevõtja juures, kes pakub rendi või tasu eest või oma kulul rahvusvahelisi raudtee-, maantee-, õhu- või siseveetransporditeenuseid reisijate- või kaubaveoks ja kelle registrisse kantud asukoht või peamine tegevuskoht on liikmesriigi territooriumil, kehtivad nimetatud liikmesriigi õigusaktid […]

   […]
   b) Punktis a nimetamata isikute suhtes kehtivad:
      i) tema elukohajärgse liikmesriigi õigusaktid, kui tema töö toimub osaliselt selle territooriumil või kui ta on seotud mitme ettevõtja või mitme tööandjaga, kelle registrisse kantud asukoht või peamine tegevuskoht on eri liikmesriikide territooriumil;
      ii) liikmesriigi õigusaktid, mille territooriumil paikneb tema tööandjaks oleva ettevõtja või isiku registrisse kantud asukoht või peamine tegevuskoht, juhul kui ta ei ela ühegi sellise liikmesriigi territooriumil, kus ta töötab.

[…].“

8 Vastavalt nõukogu 21. märtsi 1972. aasta määruse (EMÜ) nr 574/72, millega määratakse kindlaks määruse (EMÜ) nr 1408/71 rakendamise kord (EÜT 1972, L 74, lk 1), nõukogu 2. detsembri 1996. aasta määrusega (EÜ) nr 118/97 (EÜT 1997, L 28, lk 1; ELT eriväljaanne 05/03, lk 3) muudetud ja ajakohastatud redaktsioonis, mida on muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 13. aprilli 2005. aasta määrusega (EÜ) nr 647/2005 (ELT 2005, L 117, lk 1), artiklile 12a peab määruse nr 1408/71 tähenduses pädeva liikmesriigi võimuorgan väljastama viimati nimetatud määruse artikli 14 lõike 2 punkti b tähenduses tavaliselt kahe või enama liikmesriigi territooriumil töötavale isikule tõendi, et kõnealuse isiku suhtes kehtivad selle pädeva liikmesriigi õigusaktid.

9 Nimetatud tõendit, mille vorm on ette nähtud Euroopa ühenduste võõrtöötajate sotsiaalkindlustuse halduskomisjoni 17. märtsi 2005. aasta otsuses nr 202, mis käsitleb nõukogu määruste nr 1408/71 ja nr 574/72 kohaldamiseks vajalikke näidisvorme (E 001, E 101, E 102, E 103, E 104, E 106, E 107, E 108, E 109, E 112, E 115, E 116, E 117, E 118, E 120, E 121, E 123, E 124, E 125, E 126 ja E 127) (ELT 2006, L 77, lk 1), tuntakse üldiselt nime all „vorm E 101“ või „tõend E 101“.

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimus

10 Asjaomane isik on Poolas elav Poola kodanik, kes töötas Formatis, mille asukoht on Poolas, tähtajalise töölepingu alusel ajavahemikul 20. oktoobrist 2006 kuni 31. detsembrini 2009. Sel ajavahemikul töötas ta Prantsusmaal alates 23. oktoobrist 2006, Ühendkuningriigis 5. novembrist 2007 kuni 6. jaanuarini 2008 ning seejärel uuesti Prantsusmaal alates 7. jaanuarist 2008.

11 13. veebruari 2008. aasta otsusega, mis põhines määruse nr 1408/71 artikli 14 lõike 1 punktil a ja lõike 2 punktil b, keeldus sotsiaalkindlustusameti I Varssavi osakond väljastamast asjaomasele isikule tõendit E 101, mis kinnitaks, et ajavahemikul 23. detsembrist 2007 kuni 31. detsembrini 2009 oli ta Formati heaks töötamise tõttu Poola sotsiaalkindlustusskeemis kindlustatud.

12 Format ja asjaomane isik esitasid selle otsuse peale kaebuse Sąd Okręgowy w Warszawiele (Varssavi regionaalne kohus, Poola), kes jättis selle rahuldamata. Nimetatud kohus leidis, et kuna huvitatud isik töötas Formati heaks mitme kuu jooksul järjest kahe liikmesriigi territooriumil, siis ei kuulu ta mitte määruse nr 1408/71 artikli 14 lõike 2 punkti b kohaldamisalasse, vaid määruse artikli 13 lõike 2 punkti a kohaldamisalasse.

13 Format esitas nimetatud kohtu otsuse peale apellatsioonkaebuse Sad Apelacyjny w Warszawiele (Varssavi apellatsioonikohus, Poola), kes jättis selle 23. jaanuari 2018. aasta otsusega rahuldamata.

14 See kohus märkis, et 4. oktoobri 2012. aasta kohtuotsusest Format Urządzenia i Montaże Przemysłowe (C-115/11, EU:C:2012:606) tuleneb, et mõiste „tavaliselt kahe või enama liikmesriigi territooriumil töötav isik“ määruse nr 1408/71 artikli 14 lõike 2 punkti b alapunkti ii tähenduses ei hõlma olukordi, kus ainult ühes liikmesriigis töötamine on isiku puhul tavaline olukord. Nimetatud kohus leidis, et võttes arvesse asjaolu, et asjaomane isik töötas mitme kuu jooksul ühe liikmesriigi territooriumil, tema töö laadi, st ehitustööd, ja Formati tegevusala, st ehitustööd mitmes liikmesriigis, töötas asjaomane isik tegelikult harilikult ühe liikmesriigi territooriumil ja kuulub seega nimetatud määruse artikli 13 lõike 2 punkti a kohaldamisalasse.

15 Format esitas eelotsusetaotluse esitanud kohtule selle otsuse peale kassatsioonkaebuse.

16 See kohus leiab, et 4. oktoobri 2012. aasta kohtuotsus Format Urządzenia i Montaże Przemysłowe (C-115/11, EU:C:2012:606), mis puudutas samuti Formatiga seotud põhikohtuasja ja käsitles põhikohtuasjas kõne all oleva ajavahemiku jooksul aset leidnud asjaolusid, ei kõrvalda käesolevas kohtuasjas tõstatatud kahtlusi seoses määruse nr 1408/71 artikli 14 lõike 2 tõlgendamisega. Euroopa Kohus otsustas selles kohtuotsuses tõepoolest, et nimetatud sätet tuleb tõlgendada nii, et mõistega „tavaliselt kahe või enama liikmesriigi territooriumil töötav isik“ selle sätte tähenduses ei ole hõlmatud isik, kes töökohana mitut eri liikmesriiki nimetavate järjestikuste töölepingute alusel töötab ühe konkreetse lepingu kehtivuse ajal tegelikult korraga ainult ühes mainitud liikmesriikidest. Nimetatud kohtuotsuse aluseks olnud põhikohtuasja asjaolud, st see, et isik töötas järjestikuste töölepingute alusel mitmes liikmesriigis ja töötas iga lepingu kehtivuse ajal ainult ühe liikmesriigi territooriumil, erinevad siiski käesolevas põhikohtuasjas kõne all olevatest asjaoludest, kuna asjaomane isik töötas ühe ja sama töölepingu alusel kahe üksteisele vahetult järgneva perioodi jooksul kahe liikmesriigi territooriumil.

17 Lisaks tuleneb 12. juuli 1973. aasta kohtuotsusest Hakenberg (13/73, EU:C:1973:92, punkt 19), et mõistega „tavaliselt töötav isik“ määruse nr 1408/71 artikli 14 lõike 2 tähenduses peetakse silmas isikuid, kes on sidusa ja järjepideva iseloomuga töösuhtes, mis hõlmab kas korraga või järjestikuste ajavahemike jooksul mitme liikmesriigi territooriumi, ent see ei käi isikute kohta, kes töötavad töölepingu alusel tegelikult ühes liikmesriigis ja seejärel järgmisel aastal teise töölepingu alusel teises liikmesriigis.

18 Eelotsusetaotluse esitanud kohus, kes märgib, et ta on seda mõistet kahes tema menetluses olevas kohtuasjas tõlgendanud erinevalt, leiab, et selles osas esinevate kahtluste hajutamiseks on vaja esitada küsimus Euroopa Kohtule.

19 Neil asjaoludel otsustas Sąd Najwyższy (Poola kõrgeim kohus) menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmise eelotsuse küsimuse:

„Kas [määruse nr 1408/71] artikli 14 lõike 2 esimeses lauses kasutatud mõistet „tavaliselt kahe või enama liikmesriigi territooriumil töötav isik“ tuleb tõlgendada nii, et see hõlmab isikut, kes ühe ja sama töölepingu raames, mis on sõlmitud ühe ja sama tööandjaga, töötab lepinguga hõlmatud aja jooksul vähemalt kahe liikmesriigi territooriumil, mitte korraga ega paralleelselt, vaid üksteisele vahetult järgnevate paarikuiste perioodide jooksul?“

Eelotsuse küsimuse analüüs

20 Oma küsimusega palub eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt selgitada, kas määruse nr 1408/71 artikli 14 lõiget 2 tuleb tõlgendada nii, et seda kohaldatakse isiku suhtes, kes ühe tööandjaga sõlmitud üheainsa töölepingu raames, mis näeb ette töötamise mitmes liikmesriigis, töötab mitme järjestikuse kuu jooksul korraga ainult ühe kõnealuse liikmesriigi territooriumil.

21 Seoses sellega tuleb meenutada, et määruse nr 1408/71 artikli 14 lõike 2 kohaldamisalasse kuulumiseks peab isik töötama tavaliselt kahe või enama liikmesriigi territooriumil (4. oktoobri 2012. aasta kohtuotsus Format Urządzenia i Montaże Przemysłowe, C-115/11, EU:C:2012:606, punkt 39).

22 Euroopa Kohtu praktika kohaselt peab hindamisel, kas isikut tuleb pidada isikuks, kes töötab tavaliselt kahe või enama liikmesriigi territooriumil, või on vastupidi tegemist töödega, mida tehakse mitme liikmesriigi territooriumil lihtsalt aeg-ajalt, võtma eelkõige arvesse lepingudokumentides määratletud tööperioodi kestust ja palgatöö laadi ning vajaduse korral ka tehtud tööd, st eeskätt seda, kuidas asjaomase tööandja ja töötaja vahelisi samalaadseid töölepinguid on varem tegelikult täidetud, nende lepingute sõlmimise asjaolusid ja üldisemalt seda, milliste tunnustega on asjaomase ettevõtja tegevus ja kuidas see on korraldatud (13. septembri 2017. aasta kohtuotsus X, C-570/15, EU:C:2017:674, punkt 21 ja seal viidatud kohtupraktika).

23 Käesoleval juhul ei ole eelotsusetaotluses täpsustatud, millised on asjaomase isiku ja Formati vahel sõlmitud töölepingus sisalduvad andmed, mis puudutavad eelkõige asjaomase isiku töö tegemise kohta ja selle töö kestust.

24 Euroopa Kohtule esitatud toimikust ilmneb siiski, et Formati ja asjaomase isiku vahel ajavahemikuks 20. oktoobrist 2006 kuni 31. detsembrini 2009 sõlmitud töölepingu raames töötas asjaomane isik Prantsusmaal alates 23. oktoobrist 2006, seejärel Ühendkuningriigis 5. novembrist 2007 kuni 6. jaanuarini 2008 ja uuesti Prantsusmaal alates 7. jaanuarist 2008.

25 Kui see on tõesti nii – mida peab kontrollima eelotsusetaotluse esitanud kohus –, siis tuleb asuda seisukohale, et asjaomane isik töötas järjest kahes liikmesriigis, kuid esimeses liikmesriigis katkematult töötatud ajavahemikud olid vastavalt umbes 13 kuud ja ligi kaks aastat koos peaaegu kahekuulise vaheperioodiga, mil ta töötas teises liikmesriigis. Seega tuleb asuda seisukohale, et ajavahemikuks 20. oktoobrist 2006 kuni 31. detsembrini 2009 sõlmitud töölepingu raames töötas asjaomane isik peaaegu eranditult üheainsa liikmesriigi territooriumil.

26 On tõsi, et rohkem kui ühe liikmesriigi territooriumil töötatud järjestikuste ajavahemike osas ei kehtesta määruse nr 1408/71 artikli 14 lõige 2 ajalisi piiranguid.

27 Euroopa Kohtu praktikast tuleneb siiski, et kui ainult ühes liikmesriigis töötamine on asjaomase isiku puhul tavaline töökorraldus, ei saa ta kuuluda määruse nr 1408/71 artikli 14 lõike 2 kohaldamisalasse (vt selle kohta 4. oktoobri 2012. aasta kohtuotsus Format Urządzenia i Montaże Przemysłowe, C-115/11, EU:C:2012:606, punkt 40).

28 Seega ei saa nõustuda sellega, et isik, kes töötab sellistel tingimustel, nagu on kõne all põhikohtuasjas ja mida on kirjeldatud käesoleva kohtuotsuse punktides 24 ja 25, on hõlmatud mõistega „isik, kes tavaliselt töötab kahe või enama liikmesriigi territooriumil“ määruse nr 1408/71 artikli 14 lõike 2 tähenduses.

29 Nimelt laiendaks selline tõlgendus nimetatud sätte kohaldamisala olukordadele, kus ajavahemik, mille jooksul asjaomane isik töötab ainult ühe liikmesriigi territooriumil, on tegelikult nii pikk, et seda tegevust tuleb pidada asjaomase isiku tavaliseks töökorralduseks.

30 Veel tuleb toonitada, et määruse nr 1408/71 II jaotise sätted, mille hulka kuulub ka määruse artikkel 14, moodustavad väljakujunenud kohtupraktika kohaselt täieliku ja ühtse kollisiooninormide süsteemi, mille eesmärk on tagada, et eri riikide õigusaktide üheaegse kohaldatavuse ning sellest tuleneva kattumise vältimiseks kuuluksid liidu piires liikuvad töötajad ainult ühe liikmesriigi sotsiaalkindlustusskeemi alla (vt selle kohta 16. veebruari 1995. aasta kohtuotsus Calle Grenzshop Andresen, C-425/93, EU:C:1995:37, punkt 9; 13. septembri 2017. aasta kohtuotsus X, C-570/15, EU:C:2017:674, punkt 14, ja 8. mai 2019. aasta kohtuotsus Inspecteur van de Belastingdienst, C-631/17, EU:C:2019:381, punkt 33).

31 Sellel eesmärgil näeb määruse nr 1408/71 artikli 13 lõike 2 punkt a ette põhimõtte, mille kohaselt sotsiaalkindlustuse valdkonnas kehtivad töötaja suhtes selle liikmesriigi õigusaktid, kus ta töötab (vt selle kohta 13. septembri 2017. aasta kohtuotsus X, C-570/15, EU:C:2017:674, punkt 15 ja seal viidatud kohtupraktika).

32 Siiski on selle põhimõtte puhul kasutatud järgmist sõnastust: „[a]rvestades artikleid 14–17“ määruses nr 1408/71. Nimelt tekib teatud konkreetsetes olukordades oht, et määruse artikli 13 lõike 2 punktis a sätestatud üldreegli ühetine ja lihtne kohaldamine võib haldusraskuste ärahoidmise asemel neid nii töötajale ja tööandjale kui ka sotsiaalkindlustusasutustele hoopis tekitada – raskused, mille tagajärjel võib selle määrusega hõlmatud isikute vaba liikumise kasutamine tõkestatud saada (4. oktoobri 2012. aasta kohtuotsus Format Urządzenia i Montaże Przemysłowe, C-115/11, EU:C:2012:606, punkt 31 ja seal viidatud kohtupraktika).

33 Nii on määruse nr 1408/71 artikli 14 lõige 2 samamoodi nagu selle artikli lõike 1 punkt a erandiks määruse artikli 13 lõike 2 punktis a ette nähtud üldpõhimõttest. Määruse artikli 14 lõiget 2 tuleb seega tõlgendada kitsalt (vt selle kohta 16. jaanuari 2007. aasta kohtuotsus Perez Naranjo, C-265/05, EU:C:2007:26, punkt 29).

34 Arvesse tuleb võtta asjaolu, et määruse nr 1408/71 artikli 14 lõike 1 punktis a ette nähtud erandi puhul on liidu seadusandja ilmselgelt asunud seisukohale, et töötaja ajutine ja lühiajaline saatmine teise liikmesriiki maksimaalselt 12 kuuks õigustab erandit määruse artikli 13 lõike 2 punktis a ette nähtud töötamiskoha liikmesriigi reeglist (vt selle kohta kohtujurist Mazáki ettepanek kohtuasjas Format Urządzenia i Montaże Przemysłowe, C-115/11, EU:C:2012:267, punkt 55).

35 Sellest järeldub, et määruse nr 1408/71 artikli 14 lõike 1 punkti a ja lõike 2 ühetaolise tõlgendamise tagamiseks tuleb asuda seisukohale, et isikut, kes töötab üksteisele järgnevate ajavahemike jooksul eri liikmesriikides, tuleb pidada isikuks, kes tavaliselt töötab kahe või enama liikmesriigi territooriumil määruse nr 1408/71 artikli 14 lõike 2 tähenduses, tingimusel et üheski liikmesriigis ei ületa katkematu töötamisaeg 12 kuud. Ainult selline tõlgendus aitab vältida selle määruse artikli 13 lõike 2 punktis a ette nähtud põhimõttest kõrvalehoidmist.

36 Seega tuleb tõdeda, et määruse nr 1408/71 artikli 14 lõike 2 punkt b ei ole kohaldatav sellises olukorras, nagu on kõne all põhikohtuasjas, mida tuleb kontrollida liikmesriigi kohtul.

37 Olgu lisatud, et selline olukord ei kuulu *a priori* ka määruse nr 1408/71 artikli 14 lõike 1 punkti a kohaldamisalasse. Nimelt võib selles sättes ette nähtud erandist kasu saada vaid ettevõtja, kelle tegevusest oluline osa toimub tavaliselt asukohajärgse liikmesriigi territooriumil (10. veebruari 2000. aasta kohtuotsus FTS, C-202/97, EU:C:2000:75, punkt 40). Käesoleval juhul ei ole aga eelotsusetaotluses täpsustatud, kas ajavahemikul 20. oktoobrist 2006 kuni 31. detsembrini 2009 toimus oluline osa Formati tegevusest tavaliselt Poolas, mis on tema asukohajärgne liikmesriik. Lisaks nähtub 4. oktoobri 2012. aasta kohtuotsusest Format Urządzenia i Montaże Przemysłowe (C-115/11, EU:C:2012:606, punkt 32), mis puudutas samuti Formatiga seotud põhikohtuasja ja käsitles põhikohtuasjas kõne all oleva ajavahemiku jooksul aset leidnud asjaolusid, et tavaliselt ei toimu oluline osa selle äriühingu tegevusest Poolas. Seega ei ilmne *a priori*, et see tingimus oleks käesoleval juhul täidetud, kuid seda peab siiski kontrollima eelotsusetaotluse esitanud kohus.

38 Seevastu võib selline olukord kuuluda määruse nr 1408/71 artikli 13 lõike 2 punktis a ette nähtud põhimõtte kohaldamisalasse.

39 Kõike eeltoodut arvesse võttes tuleb esitatud küsimusele vastata, et määruse nr 1408/71 artikli 14 lõiget 2 tuleb tõlgendada nii, et seda ei kohaldata isiku suhtes, kes ühe tööandjaga sõlmitud üheainsa töölepingu raames, mis näeb ette töötamise mitmes liikmesriigis, töötab mitme järjestikuse kuu jooksul korraga ainult ühe kõnealuse liikmesriigi territooriumil, juhul kui selle isiku katkematu töötamisaeg igas kõnealuses liikmesriigis ületab 12 kuud, mida tuleb kontrollida eelotsusetaotluse esitanud kohtul.

Kohtukulud

40 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse liikmesriigi kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kaheksas koda) otsustab:

Nõukogu 14. juuni 1971. aasta määruse (EMÜ) nr 1408/71 sotsiaalkindlustusskeemide kohaldamise kohta ühenduse piires liikuvate töötajate, füüsilisest isikust ettevõtjate ja nende pereliikmete suhtes, nõukogu 2. detsembri 1996. aasta määrusega (EÜ) nr 118/97 muudetud ja ajakohastatud redaktsioonis, mida on muudetud nõukogu 29. juuni 1998. aasta määrusega (EÜ) nr 1606/98, artikli 14 lõiget 2 tuleb tõlgendada nii, et seda ei kohaldata isiku suhtes, kes ühe tööandjaga sõlmitud üheainsa töölepingu raames, mis näeb ette töötamise mitmes liikmesriigis, töötab mitme järjestikuse kuu jooksul korraga ainult ühe kõnealuse liikmesriigi territooriumil, juhul kui selle isiku katkematu töötamisaeg igas kõnealuses liikmesriigis ületab 12 kuud, mida tuleb kontrollida eelotsusetaotluse esitanud kohtul.

Allkirjad